

„Cijelo je kršćanstvo sazdano na žrtvi. Tko ne zna što je žrtva, ne može razumjeti kršćanstvo.“

Imamo običaj reći da je doba u kojem živimo jednostavno „takvo“, da želimo sve na brzinu, da se ne volimo truditi ni za što, te da smo općenito postali pasivni u odnosu na život zbog vremena u kojem jesmo. Činjenica je da nas utрка s vremenom udaljava od Boga. Slabost modernog vremena možda je najviše otuđenje od vjere.

Vrijeme mog postojanja pretvoreno u numeričku jedinicu koju je izmislio čovjek poprilično je kratko, ali već sam na svom putu često razmišljala o smislu patnje u našem životu i njezinoj ulozi. Bože, zašto si me stvorio tako da nigdje ne pripadam? Zrno koje si meni namijenio razbacano je na sve strane svijeta tako da u konačnici nigdje nemam dom. Gdje god krenem, osjećam da mi nešto nedostaje, kao da ništa nije potpuno. Je li to moje prokletstvo i moj križ koji moram nositi? Ali ipak dobro znam da je to najveći blagoslov od Tebe. Jer zašto se navikavati na prolaznost, kad je u Tebi vječnost. I da, Ti to najbolje znaš, moj dom i nije tu. Tamo je, daleko, ne mogu sada ni zamisliti gdje, ali znam da postoji. A ne trebam lagati, Ti svakako znaš, nisam uvijek bila sigurna da postoji. Postojala je u meni sumnja, kao što vjerujem da postoji u mnogima od nas. Tada je život na mene nespremnu bacio ogroman križ koji sama ne bih mogla nositi. I ja znam da si moj križ tada pridržao Ti, dok sam malo udahнула zraka i spremila se za nastavak puta. Znam da si mi ga zatim vratio na leđa unatoč težini, da Te upoznam. Jer samo me žrtva koju sam podnijela mogla približiti Tebi. Znam da nisam uvijek dobra vjernica, nekada ne odem na misu, propustim ispovijed, zaboravim na post, ali nikada ne preskočim pričati s tobom. Onako, kao s dragim prijateljem. Od malena sam Te zamišljala kao ovaj glas što u meni tiho zbori, uvijek si mi tu, blizu, da ne odlutam. Ali bojim se. Bojim se za ljude, a i za sebe. Brzina kojom se od svoje vjere udaljavamo je nevjerojatna. Jao nama, za nas se ne može reći ni „oprosti im, ne znaju što čine“, jer sve znamo. Upoznati smo sa svim, a ipak bježimo od svog početka. Znamo što je zlo u nama, a ne mijenjamo ništa? Govorimo da bi bilo lakše u sve vjerovati kada bi se barem netko „vratio“ s onoga svijeta da nam potvrdi sve u što „vjerujemo“. Kao da zaboravljamo da se najveći među nama vratio te nam ponudio mjesto uz Njega. Kršćanstvo je ljubav temeljena na žrtvi. Od raspela na križu koje je svakako najveća žrtva, uplakanog Marijinog lica zbog Sina, skrivanja u katakombama, Abrahamova Izaka, svaki put se radilo o žrtvi. A danas gotovo da i nema onoga koji bi žrtvovao svoga Izaka i baš zato nama kršćanstvo ipak ostaje najvećim dijelom nepoznato. Žrtvu koju je Djeвица Marija preuzela na sebe rijetko bi tko od nas mogao, ali baš u tome leži snaga njezine vjere. Vjerovati Bogu unaprijed, ne razmišljati puno, opustiti se u životu jer znaš da te On gore čuva, blagostanje je koje dolazi preuzimanjem žrtve - prihvaćanjem kršćanstva. Ne znam kuda ovo vodi, puno smo se zabavili haljinama i dekoracijama, a duše su nam nikad praznije, ali popravni uvijek postoji. Kao kod dobrog profesora iz škole kojem je uvijek žao dati jedinicu pa za učenika smišlja milijun opravdanja.

Strah me ponekad za nas, ta stvoreni smo na Tvoju sliku, ali toliko smo drugačiji. Ne volimo žrtvu, a ti si Svog sina za nas žrtvovao. Kako pomiriti takve naravi? Čini mi se često da spasa nema, da ćemo na kraju pobjeći od Tebe, a Ti nas nećeš stići. Ali onda me umiri duga na nebu i znam da iako toliko različiti, nas veže neka čvrsta nit koja nas uvijek drži zajedno. Taj znak pomirenja neka stoji visoko, kao znak da će naš savez trajati dovijeka.

Lea Mihalj

Opća-realna gimnazija Katolički školski centar „Sv. Josip“, Sarajevo

Mentorica: prof. Sanja Jurić